

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

RADA

**Konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie pt. „Ochrona
dzieci w sporcie”**

(2019/C 419/01)

RADA I PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH ZEBRANYCH W RADZIE,

UZNAJĄC, ŻE

1. Ochrona dzieci w sporcie jest warunkiem koniecznym, by dzieci czerpały przyjemność ze sportu jako hobby i dorastały jako sportowcy. Ponadto w dzieciństwie należy kultywować aktywny styl życia. Uprawianie sportu w młodym wieku w perspektywie długoterminowej może przyczynić się do zdrowia obywateli, ich dobrostanu, zdolności do pracy i włączenia społecznego oraz do rozwoju kompetencji, umiejętności i wiedzy, w tym aktywnego życia obywatelskiego.
2. Art. 19 pkt 1 oenietowskiej Konwencji o prawach dziecka stanowi podstawę ram prawnych ochrony dzieci ⁽¹⁾. Ponadto Karta praw podstawowych UE uznaje, że dzieci mają prawo do ochrony i opieki niezbędnych dla ich dobrostanu. Zgodnie z art. 165 TFUE ochrona fizycznej i moralnej integralności sportowców, w szczególności najmłodszych, to sposób na rozwijanie europejskiego wymiaru w sporcie, co oznacza, że jest to konkretny cel działań Unii w obszarze sportu.
3. Ochrona dzieci w sporcie w szerokim rozumieniu powinna być rozumiana jako chronienie dzieci przed krzywdą, nadużyciami, przemocą, wykorzystywaniem i zaniedbaniem. Ochrona dzieci obejmuje szereg działań przyczyniających się do zapewnienia, by wszystkie dzieci uczestniczące w sporcie miały pozytywne doświadczenia.
4. Państwa członkowskie uznały, że bezpieczne środowisko to warunek wstępny zwiększenia aktywności fizycznej dzieci, i podjęły w ostatnich latach kilka konkretnych środków służących sprawieniu, by aktywność fizyczna dzieci była bezpieczniejsza, takich jak poprawa ustawodawstwa i ustanawianie celowych projektów.
5. Na szczeblu UE państwa członkowskie wymieniają się dobrymi praktykami; różne projekty sfinansowano z programów Erasmus+ i „Prawa, równość i obywatelstwo”. Niemniej pracę i wysiłki w tej dziedzinie nadal należy intensyfikować.

UZNAJĄ, ŻE:

6. Państwa członkowskie powinny w dalszym ciągu odgrywać kluczową rolę w strategicznym rozwoju polityki i zapewnić, by istniały wystarczające ramy ustawodawcze i polityczne służące ochronie dzieci, w tym w dziedzinie sportu.

⁽¹⁾ „Państwa-Strony będą podejmowały wszelkie właściwe kroki w dziedzinie ustawodawczej, administracyjnej, społecznej oraz wychowawczej dla ochrony dziecka przed wszelkimi formami przemocy fizycznej bądź psychicznej, krzywdy lub zaniedbania bądź złego traktowania lub wyzysku, w tym wykorzystywania w celach seksualnych, dzieci pozostających pod opieką rodzica(-ów), opiekuna(-ów) prawnego(-ych) lub innej osoby sprawującej opiekę nad dzieckiem”.

7. Zrównoważone rezultaty w tej dziedzinie wymagają ścisłej współpracy z organizacjami rządowymi i pozarządowymi na wszystkich szczeblach. Program Erasmus+ i inne unijne instrumenty finansowe mogą zapewnić dodatkowe zasoby, by ułatwić realizowanie projektów i innych inicjatyw służących ochronie dzieci w sporcie.
8. Rozwijanie środków służących ochronie dzieci w sporcie wymaga współpracy z różnymi sektorami, takimi jak edukacja, zdrowie, usługi społeczne, wymiar sprawiedliwości, egzekwowanie prawa i młodzież. Wymaga to również zaangażowania różnych podmiotów, w tym szkół, organizacji i klubów sportowych, rodzin, lekarzy, trenerów, nauczycieli, działaczy sportowych i rówieśników.
9. Należy bardziej skutecznie upowszechniać, wdrażać i monitorować wytyczne dotyczące polityki opracowane przez organizacje międzynarodowe w celu zidentyfikowania problemów związanych z ochroną dzieci w sporcie, zapobiegania tym problemom i radzenia sobie z nimi ^(?).

ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH, BY ZGODNIE Z ZASADĄ POMOCNICZOŚCI I NA ODPOWIEDNICH POZIOMACH:

10. Zapewniły wystarczające ramy prawne i polityczne, w tym – w odpowiednich przypadkach – pozytywne środki zapobiegawcze oraz procedury karania, które mogą wspierać rozwój całościowych środków praktycznych opracowanych z myślą o kwestii ochrony dzieci w sporcie.
11. Rozważyły wprowadzenie i wzmocnienie działań informacyjnych i środków z zakresu kształcenia i szkolenia wstępnego i ustawicznego – takich jak wytyczne dotyczące polityki, zestawy narzędzi edukacyjnych, kodeksy postępowania, kampanie i wymiana najlepszych praktyk i doświadczeń – przeznaczonych dla dzieci, rodzin, organizacji sportowych, wolontariuszy, trenerów, instruktorów, nauczycieli i osób pracujących z młodzieżą i dziećmi, by zapobiegać fizycznej i emocjonalnej przemocy i niegodziwemu traktowaniu.
12. Współpracowały z organizacjami sportowymi w celu opracowania środków służących ochronie dzieci w sporcie, takich jak programy edukacyjne, kodeksy postępowania, monitorowanie, oraz wytycznych i procedur mających na celu zapobieganie przemocy i niegodziwemu traktowaniu, w tym systematyczne sprawdzanie w odpowiednich przypadkach rejestrów karnych ^(?) w stosunku do osób pracujących w organizacjach sportowych i wolontariuszy, odnośnienie się do zarzutów, prowadzenie stosownych postępowań i zapewnianie koniecznego wsparcia dzieciom.
13. Dokonały przeglądu możliwych działań w zakresie przyznawania środków publicznych na podstawie zobowiązania organizacji we wdrażanie środków służących ochronie dzieci w sporcie.
14. Uruchomiły istniejące kanały komunikacji na temat ochrony dzieci i mechanizmy sprawozdawczości, z których mogą korzystać dzieci doświadczające przemocy lub niegodziwego traktowania w sporcie lub osoby będące świadkami takich zjawisk, i propagowały wiedzę na temat tych kanałów oraz optymalizowały ich skuteczność. Narzędzia te mogą obejmować telefony zaufania, czaty lub strony internetowe.

ZWRACAJĄ SIĘ DO PAŃSTW CZŁONKOWSKICH I KOMISJI, ABY W RAMACH SWOICH KOMPETENCJI:

15. W miarę możliwości i zgodnie z ustawodawstwem unijnym i krajowym gromadziły dane na temat przemocy wobec dzieci i ich niegodziwego traktowania i dzieliły się nimi oraz propagowały korzystanie z instrumentów monitoringu, dzięki którym można ocenić występowanie wszystkich rodzajów potencjalnych zagrożeń dla ochrony dzieci w sporcie oraz monitorować skuteczne wdrażanie stosownych polityk i procedur.
16. Wspierały, propagowały i upowszechniały opracowania i publikacje na temat ochrony dzieci w sporcie.
17. Propagowały wymianę najlepszych praktyk, w szczególności pomiędzy organizacjami sportowymi i organami krajowymi, dotyczących środków ochrony, w tym środków zapobiegawczych służących ochronie przed przemocą seksualną i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, dotyczących propagowania tolerancyjnego i pełnego szacunku zachowania w sporcie i walki z nękaniami.

^(?) Np. International Safeguards for Children in Sport (*Ochrona dzieci w sporcie na szczeblu międzynarodowym*), UNICEF, 2016, Child Protection Recommendations (*Zalecenia w sprawie ochrony dzieci*) sporządzone przez International Alliance for Youth Sports, inicjatywa Rady Europy „Start to Talk” i Safeguarding Athletes from Harassment and Abuse in Sport Framework (*Ramy ochrony sportowców przed molestowaniem i wykorzystywaniem w sporcie*) sporządzone przez MKOl.

^(?) Dyrektywa 2011/93/UE w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej, w szczególności jej art. 10.

18. Sprzyjały współpracy z międzynarodowymi organizacjami rządowymi i pozarządowymi, takimi jak Rada Europy i UNICEF.

ZWRACAJĄ SIĘ DO RUCHU SPORTOWEGO, BY:

19. Zapewnił, by dzieci były i czuły się bezpieczne w sporcie i by dawano im głos oraz traktowano je sprawiedliwie i z szacunkiem, aby mogły budować zdrową samoocenę, w odpowiednich przypadkach we współpracy z państwami członkowskimi.
 20. W odpowiednich przypadkach zapewnił, by we współzawodnictwie sportowym na każdym poziomie uwzględniano etapy dorastania dzieci i różnice pomiędzy płciami.
 21. Wdrożył odpowiednie procedury zabezpieczające z myślą o zapobieganiu krzywdzeniu dzieci, tak fizycznemu, jak i emocjonalnemu.
 22. Opracował szkolenia i jasny zestaw wytycznych i uregulowań, aby zagwarantować, że organizacje sportowe skutecznie zajmą się ochroną dzieci, i podjął działania, takie jak wyznaczenie zobowiązanego do zachowania poufności niezależnego rzecznika jako osoby kontaktowej dla dzieci doświadczających przemocy lub niegodziwego traktowania w sporcie.
 23. W odpowiednich przypadkach sprawdzał przeszłość osób pracujących w organizacjach sportowych i wolontariuszy pracujących z dziećmi, zgodnie ze stosownymi ramami prawnymi.
 24. Współpracował z organami ścigania, agencjami i organizacjami odpowiedzialnymi za ochronę dzieci, w szczególności w celu wspierania dzieci będących ofiarami.
-

ZAŁĄCZNIK

A. Definicje

Do celów niniejszych konkluzji Rady:

1. „Ochrona dzieci w sporcie” oznacza niedopuszczanie do fizycznego lub emocjonalnego krzywdzenia dzieci, ich niegodziwego traktowania, przemocy, wykorzystywania i zaniedbania. Obejmuje ona zarówno ochronę dzieci, jak i propagowanie ich dobrostanu.
2. „Ochrona dzieci” oznacza ochronę osoby, w stosunku do której stwierdzono, że jest narażona na niegodziwe traktowanie, przemoc, wykorzystywanie lub zaniedbanie.

B. Źródła

Przyjmując niniejsze konkluzje, Rada przywołuje w szczególności następujące dokumenty:

Unia Europejska

1. Dyrektywa Rady 94/33/WE z dnia 22 czerwca 1994 r. w sprawie ochrony pracy osób młodych
2. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie zwalczania niegodziwego traktowania w celach seksualnych i wykorzystywania seksualnego dzieci oraz pornografii dziecięcej
3. Biała księga na temat sportu (2007 r.)
4. Konkluzje Rady w sprawie propagowania prozdrowotnej aktywności fizycznej (2012/C 393/07)
5. Zalecenie Rady w sprawie propagowania we wszystkich sektorach prozdrowotnej aktywności fizycznej (2013/C 354/01)
6. Konkluzje Rady w sprawie promowania zajęć w zakresie sprawności ruchowej, aktywności fizycznej i zajęć sportowych dla dzieci (2015/C 417/09)
7. Zalecenia grupy ekspertów w sprawie ochrony młodych sportowców i poszanowania praw dziecka w sporcie
8. Ochrona dzieci w sporcie: analiza sporządzona przez Ecorys i Thomas More University
9. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/36/UE z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie zapobiegania handlowi ludźmi i zwalczania tego procederu oraz ochrony ofiar
10. Karta praw podstawowych UE, w szczególności art. 24
11. Dyrektywa 2012/29/UE ustanawiająca normy minimalne w zakresie praw, wsparcia i ochrony ofiar przestępstw

Organizacja Narodów Zjednoczonych

12. Konwencja NZ o prawach dziecka (1989 r.)
13. Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030, w szczególności cel 16.2 dotyczący przemocy wobec dzieci
14. Międzynarodowa karta wychowania fizycznego, aktywności fizycznej i sportu – Unesco SHS/2015/PI/H/14 REV, <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000235409/PDF/235409eng.pdf.multi>
15. Kazański plan działania – Międzynarodowa konferencja ministrów i wyższych urzędników odpowiedzialnych za edukację fizyczną i sport (6. MINEPS) (Kazań, Federacja Rosyjska, 2017 r.) – Unesco SHS/2017/PI/H/14 REV

Rada Europy

16. Zalecenie CM/Rec (2010)9 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie zmienionego kodeksu etyki sportowej
 17. Zalecenie CM/Rec (2012)10 Komitetu Ministrów dla państw członkowskich w sprawie ochrony dzieci i młodych sportowców przed niebezpieczeństwami związanymi z migracją
 18. Konwencja Rady Europy o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych, CETS nr 201
 19. Europejska konwencja o zapobieganiu torturom oraz nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, CETS nr 126
 20. Konwencja Rady Europy w sprawie działań przeciwko handlowi ludźmi, CETS nr 197, Warszawa, 16.5.2005, s. 1–21.
 21. Europejska karta społeczna, CETS nr 35, zmieniona CETS nr 163
-